

LE ENO JE POTREBNO

Draga mama! (Zgodba za materinski dan)

Naš fantiček je nekega večera prišel v kuhinjo k svoji mami, ki je ravno pripravljala večerjo, in ji izročil list papirja, na katerega je nekaj napisal. Ko si je mama obrisala roke v predpasnik, je lahko prebrala tole:

Za košenje trav: 5 €,
za pospravljanje moje sobe ta teden: 1 €,
ker sem šel zate v trgovino: 1 €,
ker sem pazil na bratca, medtem ko si šla po nakupih: 1 €,
ker sem odnesel smeti: 1 €,
za dobro spričevalo: 5 €,
za pospravljanje dvorišča: 1 €.
SKUPAJ: 15. € eur.

Povem vam, mama ga je pogledala, kako je tam pričakujoče stal, deček pa – ko bi le lahko kdo videl, kaj se mu je takrat motalo po glavi.

Mama je vzela pisalo, obrnila list, na katerega je pisal, in zapisala naslednje:

Za devet mesecev, ko sem te nosila, medtem ko si rasel v meni – brezplačno.

Za vse noči, ki sem jih presedela ob tvoji postelji, ti dajala zdravila in molila zate – brezplačno.

Za vse hude čase in za vse solze, ki si mi jih v vseh teh letih povzročil, ni plačila.

Ko vse sešteješ, je cena moje ljubezni brezplačna.

Za vse noči, polne strahu, in za skrbi, za katere sem vedela, da me še čakajo – brezplačno.

Za igrače, hrano, obleko in celo to, da sem ti brisala nos, vse to je brezplačno, sin.

In ko vse sešteješ, je polna cena prave ljubezni – brezplačno.

No, prijatelji, ko je naš sin prebral, kar mu je mama napisala, so bile v njegovih očeh debele solze. Pogledal je naravnost v mamo in rekel: »Mami, res te imam rad.« Nato je vzel pisalo in z velikimi črkami napisal: »PLAČANO V CELOTI.«

25. marca praznujemo poleg Gospodovega oznanjenja (v spomin na dogodek, ko je angel Gabriel Mariji naznanil, da bo spočela od Svetega Duha) tudi materinski dan. Po Marijinem materinstvu je namreč posvečeno materinstvo vseh mater sveta. Praznovanje materinskega dne izvira iz ZDA, kjer ga praznujejo od leta 1910 dalje. V Sloveniji je v javnem življenju zaradi povezave s krščansko vsebino začel dobivati prostor šele v devetdesetih letih prejšnjega stoletja. V okviru praznovanja materinskega dneva v župnijah potekajo različne

prireditve. Tudi v naši župniji se bomo v nedeljo popoldne (26. 3.) lahko udeležili prireditve za materinski dan, ki so jo pripravili mladi iz skupine Nazaret. Praznik Gospodovega oznanjenja je praznik materinske ljubezni in izpostavlja hvaležnost za materinsko poslanstvo. Hvala vam, drage MAME, za vaš trud in ljubezen.

Vir: M. Adam <https://skofija-koper.si/naj-se-zgodi-karkoli-vedno-bom-s-teboj-sv-jozef-teden-druzine/>, <https://portal.pridi.com/dogodek/praznik-gospodovega-oznanjenja-strongduhovno-premisljevanje-o-poklicanosti/>.

Amicus Dei

Sv. Vido iz Pompose, opat, dominikanec

Življenje svetega Gvida (marsikje ga imenujejo Vido) je zaznamovano predvsem z legendami oz. čudežnimi dogodki; kljub temu pa lahko iz njih in iz drugih znanih podatkov prepoznamo bistvene poudarke in lastnosti njegove osebnosti. Rodil se je v zgledni družini, kjer so mu starši dali ljubečo vzgojo in mu omogočili dobro izobrazbo. Ob svarilih staršev in lastnem opazovanju je še kot mladenič spoznal, da lepotičenje in gizdalinstvo nista primerna za nekoga, ki želi živeti čisto in se ogibati greha. Spoznanje in globoka želja živeti na zunaj skromno, v sebi pa bogato duhovno življenje ga je privedlo do tega, da si je nekoč nadel najlepšo

obleko in ves lišp, ki ga je premogel, ter odšel na praznik sv. Apolinarija v Raveno. Tu se je najprej zatekel k molitvi v cerkev, nato pa pred cerkvijo vso svojo bogatijo razdelil med reveže. Sledilo je romanje v Rim, kjer si je želel (spet po nasvetu modrih in pobožnih staršev) na grobovih apostolov izprositi pomoč in razsvetljenje, kam naj usmeri svoje nadaljnje življenje. Skoraj se je že odločil, da kot spokornik odide v Sveto deželo, ko ga je glas v spanju poklical, naj se vrne domov. Po vrnitvi je najprej poiskal primerne duhovnega voditelja. To je bil puščavnik Martin, pri katerem se je Gvido kot menih samotar »šolal« in vadil v bogoljubnem življenju. Po treh letih ga je Martin poslal v samostan Pomposa (ki naj bi bil prav tako pod Martinovim duhovnim vodstvom), da bi se privadil tudi na življenje v skupnosti. V samostanu je opravljaj najrazličnejše službe in dela ter tako počasi zorel v odgovornega in duhovno bogatega moža. Krajše obdobje je preživel še v manjšem samostanu sv. Severina v Raveni, kjer ga je Martin preizkušal za odgovornejšo službo. Po vrnitvi v Pomposo je namreč prevzel vodenje te velike in pomembne opatije. Cerkev je v tem času doživljala reforme in Gvido jih je z veseljem sprejel

ter uvajal tudi v svojem samostanu (zlasti na področju liturgije in glasbe). Samostan je v njegovem čas cvetel, prihajali so številni novinci, tako da je moral zgraditi novo poslopje. Gvido je bil svojim sobratom predvsem duhovni voditelj in je po zgledu puščavnika Martina svetne skrbi in vodenje samostanov prepuščal sposobnim opatom, sam pa se posvečal molitvi, spokornosti in postu. Bil je znan po svoji blagi metodi, za napake in slabosti menihov pa je veliko molil in se tudi bičal. Verjeli so, da ima oblast nad hudimi duhovi, tako moč je imela njegova molitev.

Ime Gvido, tudi Vido, izhaja iz germanske besede wid »gozd«. Rodil se je okoli leta 970 v Casamaru pri Raveni v Italiji, umrl pa 31. marca 1104 v Borgo San Donnino v Italiji. Bil je iz premožne in pobožne družine. Njegov oče je bil Albert, mati pa Marija (Marocija).

Je zavetnik mesta Spever v Nemčiji (tam je pokopan), nadškofije Mainz, močno pa ga častijo tudi v nadškofiji Ravena.

Najbolj znan čudežni dogodek iz njegovega življenja se je zgodil, ko mu je nekoč zmanjkalo živeža za delavce in sobrate. Napotil se je v Ravenov zaupanju, da ga Bog ne bo pustil »na cedilu«. In res je ravno takrat priplula ladja z žitom in vinom zanj.

Upodabljajo ga kot benediktinskega opata s palico ali kot puščavnika, velikokrat ima ob strani ladjo, ki mu je pripeljala živež, znana pa je tudi freska iz Pompoze, kjer kot opat sedi za pogrnjeno mizo s hrano, ki jo je čudežno priskrbel graditeljem samostana.

Goduje 31. marca, v Speverju pa 4. maja.

Vir: Družina

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Molitev k sv. Jožefu v Tednu družine

Veliki sveti Jožef, Bog te je izbral za glavo Svete družine. Pogledaj na nas in podeli našemu domu svoje očetovsko varstvo.

Ti, ki si vzor najbolj žive vere! Pridobi za vse člane naše družine milost, da bi tako kot ti tudi mi trdno verjeli v to, kar nam danes govori Bog, in da bi iz te vere tudi delovali.

Naj nas vedno povezujejo vezi prave krščanske ljubezni in naj okusimo mir, ki ga je Jezus obljubil svojim pravim učencem.

Daj, da se bomo vsi ljubili kot Božji otroci in si skupaj prizadevali za odrešenje duš, da bomo izpolnili svojo vlogo v veliki družini Cerkve in se po tem življenju ponovno združili v nebeški sreči.

Amen.

Alenka Veber: Grčasti ljudje

Toplo, pomladno vreme me je zvalo ven na bližnji hrib, ki stoji nedaleč stran od naše domačije. Na prisojni strani hriba druga za drugo stojijo štiri hiše. V prvi osamljeno jesen življenja preživlja starejša ženska, v tretji živita starša s svojo že odraslo hčerko. Na koncu prisoje se v četrti hiši število prebivalcev nenehno spreminja. Stanovalci prihajajo in odhajajo. Med prvo in tretjo stoji druga hiša, najmanjša izmed vseh štirih. Prazna. Z dvojnimi okni, na katerih visijo doma izvezene zavese. Poleg kamnite hiše stojita drvarnica in manjši skedenj. Oba sta prazna in zaprta z rigljem. Skedenj stoji tik ob ozki asfaltni cesti, ki vodi do četrte hiše. Ob njem stoji klop iz grobo poskobljane deske, pribite z žebli na dva okrogla neobdelana kosa lesa. Skedenj je z vseh štirih strani obdan s podolžno razžaganimi smrekovimi deskami, med katerimi so manjše ali večje reže zaradi sušenja lesa. Skoznje močan veter ob sneženju nanaša sneg v notranjost skednja.

Preden sem se usedla na ozko klop, sem se zazrla v deske na skednju. Pritrjene z dolgimi žebli so še vedno pokončno stale. Le da niso bile več svetlih barv. S svojo sivo patino in z grčami nepravilnih okroglih oblik so tiho pripovedovale zgodbe o grčastih, pokončnih ljudeh. Ne samo zgodbe

domačinov iz prve, druge, tretje in četrte hiše, temveč zgodbe cele vasi. Vasi, ki se prazni leto za letom, desetletje za desetletjem. In še mnogo več od tega: prazni se že stoletje.

Dandanes na klopci pred skednjem posedam samo še jaz. In ker vem, da me nihče ne sliši, grčam tudi sama pripovedujem svojo zgodbo. O ljudeh, ki so živeli v tem kraju in danes umirajo drug za drugim. Sami, osamljeni in zapuščeni. Nekoč, še ne tako daleč nazaj, smo stare grče, tako smo rekli krepkim in

trdnim ljudem, spoštovali ter občudovali njihovo modrost.

Med njimi je bil tudi naš sosed, ki je rad posedal na klopci pod domačo hruško. Pošedanje v njegovem času ni bil greh, temveč povabilo k pogovoru. Čeprav neizobražen, je z radovednostjo zrl v svet in njegovo dogajanje. Velikokrat se spomnim njegovih besed: »Bog ve, kaj nas še čaka.«

Soseda ni več. Prav tako ne klopce in domače hruške. Je le še klopca na sosednjem hribu. In nekaj starih grčavih ljudi.

Spoštovani poslušalci in cenjene poslušalke, starost, kakršno sem doživljala kot bosonoga deklica, in starost, kakršno doživljam danes, obuta v modrejše čevlje, je kakor stoleten skedenj, ki tiho ječi na bližnjem hribu. Dokler ne odpremo njegovih vrat, ne vemo, ali je prazen ali poln. Vanj lahko poškilimo tudi skozi luknjo izpadle grče. Mogoče bomo opazili samo pajčevino. Nič hudega. Tudi z nje lahko začnemo odmotavati spomine.

»Pred sivo glavo vstani, prikloni se staremu človeku,« (3 Mz 19,32) je Gospod naročil Mojzesu. Priklonimo se sivi starosti tudi mi.

Vir: Radio Prvi – Duhovna misel

Olimpijske igre v Miklavževem vrtcu

V skupini Modra soba smo v letošnjem februarju dali velik poudarek olimpijskim igram. Ogledali smo si tekmo, navijali za naše, opazovali slovensko zastavo, poslušali himno, spoznavali zimske športe. Za piko na i smo v Jožefovi dvorani priredili

veleslalomsko tekmo. Navdušenje otrok in starostnikov je bilo izjemno. Dejavnost smo pričeli z žrebom štartnih števil. Sledila je tekma, ob njej pa glasno navijanje drugih otrok in starostnikov. Za dosežen cilj so otroci prejeli zlate medalje. Kako intenzivno so otroci doživljali tekmo, je bilo zaznati naslednji dan, ko so nam starši poročali, kako vneto so doma pripovedovali o dogajanju. Upava, da se jim ti lepi spomini vrnejo naslednje leto – na naslednji olimpijadi, ko jim bodo mogoče starši zavrteli posnet filmček njihovega tekmovanja, ki so ga prejeli. Trudiva se, da otrokom do vstopa v šolo uspeva pričarati čim več nepozabnih doživetij, na katera bodo imeli lep spomin.

Zavedava se, kako pomembne so konkretne izkušnje, in da je otroška igra priprava na življenje. Otrok se med igro nezavedno uči. Bodimo njihovi spodbujevalci, ki jim nudimo nove in nove izzive.

Mojca, Darija, Špela

Spomini od 24. 2. 2022 – 2023

Danes mineva eno leto od mojega prihoda v Dom Marije in Marte v Logatec. Ga. Mateja me je zelo lepo sprejela. Nameščena sem bila v sobo 6, ki je bila prazna, čeprav mi je bila obljubljena soba 5, v kateri je bila

ga. Barbara. Ta bi se morala že izseliti, pa stanovanje v Postojni še ni bilo urejeno. Izselila se je v marcu. Po tednu dni sem se preselila v sobo 5, ki se mi je zdela kar prijetna. Prvi obisk že tri dni po prihodu je bil obisk gospoda direktorja doma, župnika Janeza Kompareta. On je na pokopališču na Rudniku pokopal mojega moža, ki je bil v oskrbi v Domu Marte od leta 1998 do leta 2002. Po petih letih je tu umrla tudi moja svakinja Ivanka. Vedno, ko sem jo obiskala, mi je rekla, veš, je tako lepo, da sem že sedaj v nebesih. G. župnik je tudi njo pokopal na Rudniku; z njim je bil vedno g. hišnik Peter.

V Domu sem se že prvi dan dobro počutila. Sestra Leonida, glavna sestra, in ostale sestre kakor tudi osebje v negi in v delitvi prehrane so zelo prijazni, uslužni in prijetni, čeprav so zaradi pomanjkanja osebja vsi zelo obremenjeni. Za zdravniško pomoč je poskrbljeno! Tako za zdravnikovo pomoč, če je potrebna, kakor tudi za redno oskrbo z zdravili. Imam srečo, da se lahko pri svojih letih sama oskrbim. Zelo sem srečna, ker sem po smrti gospoda Grahka dobila sobo 7, ki ima svoje sanitarije. Prej je bilo zelo nerodno, saj sem morala po operaciji uporabljati skupno stranišče in tuš z neuvidevno souporabnico. Sedaj se

počutim, kot da sem doma in se rada v miru poglobim v dobre in težke spomine. V tem letu sem bila v svojem stanovanju samo enkrat. Vse me še čaka, če bi želela priti domov. Zelo mi odgovarja, da smo v dobri družbi pri telovadbi, enkrat tedensko pa bistrimo naš že ubogi spomin. Ob četrtrkih imam delavnico. Za božič in novo leto smo delale voščilnice, pripravljale mala darilca, ki so bila na razpolago obiskovalcem. Pred božičnimi prazniki smo pomagale ge. Mateji postavljati in okrasiti smreke in jaslice. Po praznikih pa tudi pospraviti okrasje, kar bo, če Bog da, prišlo prav drugo leto. Ob lepem vremenu enkrat tedensko smo se sprehodili po Logatcu. Poleti smo imeli na prostem piknike, ki so nam jih pripravljale

pridne uslužbenke pod vodstvom ge. Mateje in ge. Zerine, delovne terapevtke. Pekle so palačinke, mešale razne napitke in tudi lepo postregle vse navzoče s kavo. Ko so za cerkvijo obilno dozorele slive, smo najprej pomagale pri pobiranju otresenih sadov, drugi dan smo vse izkoščičile, tretji dan pa smo kuhale marmelado, ki smo jo shranile v kozarce. Marmelada je bila zelo dobra, saj jo je ga. Mateja obogatila s temno čokolado. Še mnogo dobrega bi lahko napisala, a bodi dovolj.

Zahvala gre vsem, ki se trudijo z nami, saj v starosti postajamo marsikdaj nestrpni in samosvoji. Svoje napake radi tajimo, jih ne priznamo, saj se ne zavedamo, da nismo doma, da smo v skupnosti. Ne znamo se prilagajati.

Sem zelo sitna, ker sem bila v taki službi, kjer je bil red in disciplina, tega pa tu, med stanovalci, ni.

Ana Strgar

Babica

Po piškotih diši
in zdrobovi kaši,
čudovito bilo je pri babici naši.

Je pletla puloverje,
majc'e in srajce,
včasih pa tudi
šivala plišaste zajce.

Pravljice je brala,
z nami se igrala,
se rada je smejala.

A nekaj vam povem
prav zdaj:

babica odšla je v raj!
In nikdar več
je ne bo nazaj.

Le v spominih zdaj živi,
nikdar je ne bomo
pozabili mi.

Po njej dolgčas res nam bo,
a vedno,
ko pogledali bomo v nebo,
si rekli bomo:
babi, upam,
da ti je lepo.

Eva Alič, 7. razred
OŠ Rovte

Materinski dan

Ob materinskem dnevu smo se spomnili svojih mamic in smo se o njih pogovarjali.

Ko sem bila majhna, sem pogosto nabirala kronce (zvončke), da sem jih podarila mami. Tega je bila zelo vesela, vedno, ko je dobila šopek cvetic, me je objela. Bila je zelo skrbna mama. Ko sem se vrnila iz šole, me je čakalo kuhano kosilo. Zaupala sem ji in sem se na njo lahko zanesla. Živela je zelo dolgo. Manjkal ji je en mesec do 100 let, ko je umrla. Na njo imam zelo lepe spomine. Pogosto mislim nanjo.

Mihaela K.

Bila sem stara tri leta in pol, ko je mama umrla. Potem je k nam prišla stara mama (očetova mati) in je bila pri nas. Do nas je bila zelo dobra. Živela je dolgo in skrbela za nas.

M. Krevs

Bilo je med vojno. Mama se je vozila k sorodnikom delat na njivo. Ata pa je bil v internaciji v Nemčiji. Bili smo odvisni od mame. Mama je pri sorodnikih ostala par dni. Komaj smo čakale, da se vrne domov. Ko se je vrnila, je prinesla beli kruh. Sorodniki so imeli mlin in žago, bili so pretežno dobro situirani, temu primerno je bilo tudi veliko dela. Zaslužen beli kruh smo jedle z velikim veseljem. Zavoljo maminega dela nismo bile lačne.

A. Kovač

Zbolel sem ter bil 10 dni v bolnišnici. Mama in njena sestra sta prišli na obisk. Tega sem bil zelo vesel. Čez dva dni me je mama prišla v bolnico iskat, da greva domov. Bil sem zelo, zelo vesel. Z avtobusom sva se peljala do Dolgega mosta, do tete mamine sestre. Teta nam je pripravila kosilo. Vsi smo bili veseli, da sem se pozdravil. Moja mama mi je vedno pomagala. Ko pa je zbolela, sem jaz pomagal njej.

Z. Oblak

Ob materinskem dnevu se spominjam mame. Imela sem jo malo časa. Ko sem bila stara 9 let, je umrla. Spomnim se, da sem jo imela zelo rada. Spominjam se dneva, ko je šla v bolnico. Zjutraj ni vstala. Otroka so nas spustili ven in zaprli vhodna vrata. Pri stranskih vratih pa je prišel reševalec. Odpeljali so jo v bolnišnico v Vipavo. Operirana je bila za kilo. Umrla je 12 ur po operaciji, ker je nastopila sepsa. Takrat ni bilo antibiotikov. Zelo sem jo pogrešala in zelo rada se je spominjam.

K. Medvešček

Spomnim se prijetnega dogodka, ko me je mama učila mesiti kruh. Testo je bilo oblikovano v majhne, okrogle hlebčke iz koruzne moke, zelo dobro presejane, da je bila fina moka. Vmes v testo sva vmesili ocvirke. Pekli sva v zidanem štedilniku, v pečici, v pekaču. Hlebčki so bili zelo dobri. Spominjam se prijetne igre, ko nam je mama ob potoku, ki je gnal mlinsko kolo, zajela vodo s posodo, jo vtila v škaf in dekleta smo stopile v škaf, čofotale po vodi in se malo »špricale« z njo. Ponavadi se je to dogajalo v nedeljo, ko je bilo več prostega časa za vso družino.

F. Malnar

Moji mami je bilo ime Ana. Vedno smo se na njen godovni praznik dobili vsi skupaj na travniku. Potrudili smo se, da smo bili zbrani vsi. Brat Franci je vedno prinesel najlepši šopek rož.

To naše druženje je bilo izredno veselje za vse. Mamino največje veselje je bilo, da je lahko šla na praznik sv. Ane k sv. maši. Oče pa se je vedno držal svojih obljub, ki jih je dal mami še pred poroko. Njune medsebojne

spoštljive odnose smo otroci čutili. Nama z možem je to dajalo pogum, zgled, veselje, ki je potem vladalo med nama. Mama je bila tudi do sosedov zelo spoštljiva in sočutna ter do drugih ljudi, ki so ji zaupali. Ker je bila babica, je pomagala pri porodih. Posebno je bila pazljiva, če se je otrok rodil

slabega zdravja; poskrbela je, da je bil krščen. Pripovedovala je, kako je bila prvič krstna botra. Ko je nesla prvega otroka h krstu, ga je priporočila Materi Božji. Ta otrok je postal duhovnik.

Ko so odraščali ti otroci, so jo radi obiskovali. Zнала se je z njimi pošaliti in tudi kaj svetovati. Mama mi je ostala za vedno v srcu in spominu. Njeni nauki mi še danes prav pridejo.

Kristina P.

Mami sem sekal trske in drobna polena. Tega je bila mami zelo vesela in me je pohvalila. Rekla je, da je lepo od mene, ker se sam spomnim nasekati trske in polena.

Danilo M.

Moja mama je bila zelo mlada, zato me je vzgajala stara mama. Mama je hodila v službo, potem pa je bila tri leta v babiški šoli. Kot babica je dobila službo na podeželju in nas je občasno obiskovala. Ko sem bila stara štirinajst let, sem šla k njej. Mama je bila malo doma, klicali so jo k porodicam, tudi ponoči, tudi, če so bili otroci bolni, so jo klicali. Pri njej sem živela dve leti in omogočila mi je sv. birmo. Takratnim oblastnikom to ni bilo prav. Leta 1949 so jo zaprli in bila sem zopet brez nje. Kot otrok sem zelo pogrešala njeno prisotnost in njeno ljubezen. Umrla je, stara 46 let. Stara mama je bila skrbna in dobra, a zelo stroga (redoljubna).

Ana Strgar

Leto je naokoli in spomini se povrnejo ... slabi in dobri dogodki. Stojim ob grobu svoje mame, ki v svojem zadnjem bivališču počiva že 16 let. Spomini nanjo in vse dobrate, ki mi jih je lahko ponudila v času moje mladosti, so nepozabni. Med II. svetovno vojno nas je okupator pregnal v tujino, kjer smo preživeli vsa 4 leta. Leta 1945 so nas pripeljali nazaj v Slovenijo, v rojstni kraj. Novica o vrnitvi v rojstni kraj

nas je vse zelo razveselila. Bili smo polni pričakovanj po lepšem življenju. Toda resnica je bila kruta in drugačna. Rojstni dom je bil popolnoma uničen, polje opuščeno. Vrnili smo se mama, brat in jaz. Oče je umrl v izgnanstvu. Začeli so se slabi časi, niti jesti nismo imeli. Mama je začela pogumno gospodariti na posestvu, saj sva bila dva mladoletna otroka še nesposobna za delo. Sledila je obvezna oddaja, nacionalizacija in razlastitve. Z bratom sva se hotela izobraziti, da bi bil najin življenjski kruh bolj mehak. Bila pa je ta želja onemogočena zaradi premoženja, ki je še ostalo naše. Naša neizmerno pridna in dobra mama je začela sama gospodariti in tako omogočila obema otrokoma šolanje in vstop v življenje z dobrim poklicem. Da, spoštovana mami, ne morem ti poplačati tvoje dobrote in tvoje skrbi za otroka, ki sva kljub vsemu imela lepo in mirno mladost.

Še enkrat se ti zahvaljujem za vse, kar si mi nudila. Končati moram, ker mi solze zalivajo obraz. Pa saj kmalu pridem za teboj, nasvidenje.

Ana Tollazzi

OSTRA DEBATA

Pridemo v jedilnico, oddelek Marija, za čas kosila. Manjkata dve gospe na vozičkih. Ena je iz prvega nadstropja, druga pa iz drugega. Odidem ju iskat in pripeljem na obed. Najprej grem v drugo nadstropje. Pripeljem go. T. F. Medtem se je iz prvega nadstropja ga. T. S. že sama pripeljala. Rečem ji: »Ste nas pa prehiteli, hitri ste kot Šumaher.« Ona ostro odgovori: »Kdo vam je kriv, da se vozite gor in dol po hiši? Tukaj bi bili, pa bi bilo v redu.« Želim omiliti ostrino, zaradi tega nadaljujem: »Vi pa lahko dobite 5 kazenskih pik za prehitro vožnjo. In če tako nadaljujete, lahko naberete toliko pik, da izgubite vozniško dovoljenje.« Malo se omehča in reče: »Na kazenske pike pa nisem pomislila!« Jaz sem tudi malo omilila glas. Rečem: »Saj ne vem, koliko kazenskih pik je potrebno, da izgubiš vozniško dovoljenje.« Potrebno jih je 18,« pojasni L. K. Nato vso skuhamo vročo juho začini ga. G. A. s stavkom: »Vi se najprej naučite predpise, da boste mogli izrekat kazenske pike in izvajati zakone.« Prostor zapolni smeh.

Z. T.

Plesna skupina MAVRICA

Plesna skupina Mavrica deluje v okviru Društva upokojencev Rakek že peto leto. V skupini nas je 14 plesalk, v starosti od 60+ do blizu 80 let.

»Ko sem zagledal mavrico, sem se spomnil na svojo babico. Po spominu na babico, sem se spomnil tudi na njeno skupino Mavrica. Njena skupina ima tudi najboljšo vaditeljico babico,« pove Leon.

In ta Leonova babica je naša **vaditeljica Marija Španić**, s katero večkrat na teden vadimo različne linijske plesne. Članice skupine Mavrica smo vse babice, ki ne mirujejo.

Ples in glasba nas sproščata, poživljata, nam dajeta energijo in odpirata naša srca, kar nam upočasnjuje starost. Za nas je pomembno medsebojno sodelovanje, prijateljstvo in skupno druženje.

Vabljeni smo na različna praznovanja, dogodke in prireditve.

V veliko veselje nam je, če kdaj z našimi plesi komu polepšamo dan.

Kako lep barven nastop za začetek pomladi ...

»Kar naj še pridejo kdaj.« /Pepca Zupančič/

»Lepo, super so plesale.« /Doma Pejič/

»Veseli smo, da so prišle. Gospe so lepo plesale in pele. Krasne obleke so imele.« /Marija Rupnik/

»Zelo zadovoljna sem bila. Gospe so prijazne, poleg tega, da lepo plešejo. Domače pesmi so pele. /Marija Vadnal/

RAZVEDRILO

SESTAVLJANJE BESED

Pred vami je 10 besed. Vsaka je razdeljena na dva dela, deli besed pa so med seboj pomešani. Po dva dela sestavite skupaj in dobili boste travniške rastline.

REG
RAT
MAR
OG
ČEK

RM
NICA
RIVA
LICA
ČE

ŠMAR
KOP
VETR
NIK
JETICA

NJIČ
VIJO
MAŽ
ZVON
AN

Vaši odgovori:

1 _____ 2 _____ 3 _____
4 _____ 5 _____ 6 _____
7 _____ 8 _____ 9 _____
10 _____

SMEJALNICA

Prijatelj sprašuje mladoporočenca: »Slišal sem, da si kmalu po poroki videl leteče krožnike, je to res?« »Ja, že tretji dan, ko sva se prvič skregala, jih je metala vame!«

Žena se pritožuje: »Tej pošti ne zaupam več! Mož je v zdravilišču v Radencih, na razglednici pa je žig pošte v Izoli!«

V upravni enoti se je oglasil občan, uslužbenki pri okencu izročil dve fotografiji konja in rekel: »Rad bi, da mojemu konju izdate vozniško dovoljenje.« »Konju?« se začudi uslužbenka. »Konji vendar ne morejo dobiti vozniškega dovoljenja!« Občani: »Zakaj jih pa potem izdajate oslom?«

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.

D. K.